

samme var det forbi med Højtideligheden. Folk raabte op og trængte paa for at komme til at se.

Der var ogsaa nogen, der spurgte efter den Mand, som var sprunget i Vandet efter hende. Men Mads Vestrup var allerede gaaet sin Vej. Saasnart han havde faaet Vished for, at Pigen levede, havde han iført sig sin Frakke og de øvrige Ting, som den gamle Kone havde forvaret for ham, og stille forføjet sig bort.

Han ønskede ikke fremmede Menneskers Indblanding i hans Forhold til denne Pige. Han længtes kun efter at komme hjem og kaste sig paa Knæ for at takke Gud for en Menneskesjæls Frelse.

VIII

Klokken var to om Eftermiddagen, da Jægermesteren forlod Rigsdagen for at tage hen til Karsten From, som nu var begyndt paa den endelige Udførelse af hans Portræt. Opholdet i Tinget kedede ham i disse Dage. Tilskuergalleriet var næsten tomt. Publikum var bleven klar over, at der paa Grund af Enslevs Sygdom foreløbig ikke kunde ventes større, sensationelle Debatter. I den reservede Loge havde der overhovedet ikke været andre Damer idag end den gamle Hugaf i Skørter, Frøken Evaldsen.

Skønt Vejen ud til Karsten From ikke var ganske kort, bestemte han sig til at gaa. Han havde spist en temmelig tung Frokost og trængte til at røre sig. Maaske vilde det i det hele være heldigt for ham, om han sørgede for at faa noget mere Motion. Om han f. Eks. gjorde Alvor af at ride en Time hver Dag ligesom Frandsen. Han havde lagt Mærke til, at Byluften gjorde ham svær. Skønt hans nye Flipper var et Nummer større end de gamle, generede de ham allerede.

Da han efter Seancen hos Karsten From endnu følte sig besværet, spaserede han ud ad Østerbrogade for at gøre Frandsen et Besøg og faa en Ridestald anbefalet.

Idet han nærmede sig det store fem Etages Hus, hvor Vennen boede paa Kvisten, standsede en Droske udenfor, og en Dame steg ud. Han havde nær udstødt et Raab. Det var Vilhelmine.